

tisk er det stort set umuligt. Det er derfor, at vi skal have ministeren til at hjælpe med til det. Og der var jeg da glad for den lille imødekommenthed, der var på det område. Men problemet i dag er jo, at der stort set overhovedet ingen muligheder gives for det. For man siger ikke ja til det.

Desværre hørte vi ikke om generationsskiftet, men det vil jeg komme tilbage til.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiminister (Svend Auken):

Det jeg faktisk sagde var, at der i planloven er hjemmel til, at man kan søge om tilladelse til det. Men der er ikke nogen ret til det. Det er det, forslaget her giver mulighed for; en ret til, uanset de objektive forhold havde jeg nær sagt, at anlægge sådan en medhjælperbolig.

Lad os diskutere det undervejs under udvalgsarbejdet, men vi skal bare lige have klart for os, hvad det faktisk var, jeg sagde.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lise Hækkerup som ordfører.

Lise Hækkerup (S):

Da min partifælle og kollega, fru Lis Greibe, ikke kan være til stede, er jeg blevet bedt om at holde hendes ordførertale:

De tre næste gengangere, B 56, B 57 og B 58, er identiske med B 52, B 84 og B 83 fra den 26. februar i sidste folketingsår. Måske foranlediget af min forundring sidste år over, at man dengang totalt genbrugte argumentationerne og eksemplerne fra fremsættelsen i folketingsåret 1996-1997, har man suppleret de efterhånden ældgamle eksempler med ét nyt i B 56 og ét i B 57. Det var åbenbart, hvad man kunne finde.

Jeg forudskikkede i 1999, at Socialdemokratiet blev stillet, ændrede holdning.

Vi følger naturligvis udviklingen, og vi har da også bemærket, at en undersøgelse, som Forskningscentret for Skov & Landskab har foretaget og offentliggjort i begyndelsen af 1999, fastslår, at planlovens landzonebestemmelser ikke hindrer udviklingen af landdistrikterne.

I den politiske debat er landzonebestemmelserne ofte udpeget som en væsentlig hindring for at forny aktiviteterne i landdistrikterne og som medvirkende til, at folk fortsat flytter fra land til by. Undersøgelsen tilbageviser påstandene og fastslår, at det er kommunerne, der afgør langt de fleste ansøgninger om byggeri i

landdistrikterne ved hjælp af bygge-loven. Kun 30 pct. af tilladelserne blev behandlet efter landzonebestemmelserne, og i 94 pct. af disse tilfælde blev der givet tilladelse til det, der blev ansøgt om.

Desuden ser det ikke ud til, at kommunerne undersøger særlig grundigt, om byggeriet er nødvendigt for landbrugsdriften. Heller ikke hensyn til de overordnede planer er en stopklods. Kommunerne giver tilladelse til at bygge, medmindre det, man har søgt om, er i direkte strid med regionernes retningslinjer.

Alt i alt viser undersøgelsen, at man ikke kan argumentere for at lempe landzonebestemmelserne, og det kniber det jo også tydeligt med for forslagsstillerne.

I forbindelse med behandlingen sidste år af B 83 om udnyttelse af overflødiggjorte landbrugsbygninger, afgav miljø- og energiminister et betænkningssbidrag, hvor han lægger op til en vurdering af de påståede problematikker. I den efterfølgende redegørelse konkluderes, at der ikke er basis for initiativer til ændret praksis.

Socialdemokratiet har ikke, siden vi sidst behandlede emnet landbrugsbygninger, mødt argumenter, der ændrer vor holdning, snarere tværtimod, og vi støtter selvsagt ikke de fremsatte beslutningsforslag.

Henriette Kjær (KF):

Vi står her med tre fornuftige beslutningsforslag, som jeg med min bedste vilje og dybeste anstrengelser slet, slet ikke kan forstå at ministeren ikke kan støtte. Samlet set drejer det sig om nogle ganske små ændringer, der vil gøre livet lettere for de borgere, der vil blive berørt af ændringerne, mens jeg har meget svært ved at se, hvem det kan genere.

Vi vrider vores hjerner og lægger mange kræfter i at finde ideer, der kan sætte mere liv i landdistrikterne. Jeg har lige haft et møde med de organisationer, der repræsenterer disse, og for dem ser virkeligheden ikke så let ud, som vi lige har hørt fra ministeren og den socialdemokratiske ordfører. Og når så udviklingen i landdistrikterne af sig selv går i den rigtige retning, ja, så sætter man det i stå.

Selvfølgelig skal vi da udnytte overflødiggjorte landbrugsejendomme til almindelige boliger, hvis der ikke er behov for, at der skal drives erhverv derfra længere. Hvorfor skal det være en indviklet og åbenbart umulig ting? Og omvendt: Hvis man ønsker at etablere anden